

Sygn. akt: I C 324/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Hajduczenia
Protokolant:	Magdalena Kalata

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2014 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Kasy (...). S. z siedzibą w G.

przeciwko Gminie S.

o zapłatę kwoty 22091 zł

I. Zasądza od pozwanej Gminy S. na rzecz powódki (...) Kasy (...). S. z siedzibą w G. kwotę 21118,50 zł dwadzieścia jeden tysięcy sto osiemnaście złotych pięćdziesiąt groszy) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym liczonymi od dnia 17 listopada 2010 roku do dnia zapłaty.

II. Umarza postępowanie w pozostałym zakresie.

III. Zastrzega pozwanej Gminie S. prawo do powoływania się w toku egzekucji zasądzonych od niej w pkt I wyroku świadczenia pieniężnego na ograniczenie odpowiedzialności do wysokości wartości stanu czynnego spadku ustalonego w spisie inwentarza po zmarłej Z. M..

IV. Zasądza od pozwanej Gminy S. na rzecz powódki (...) Kasy (...). S. z siedzibą w G. kwotę 3526,99 zł (trzy tysiące pięćset dwadzieścia sześć złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

V. Wyrokowi co do pkt. I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 324/14

UZASADNIENIE

Powódka Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo- Kredytowa im. Z. C. z siedzibą w L. domagała się zasądzenia od pozwanej Z. M. kwoty 22 090,26 złotych z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP w skali roku liczonymi od dnia 7 września 2010 roku do dnia zapłaty oraz wносиła o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Rejonowy w L.XVI Wydział Cywilny w elektronicznym postępowaniu upominawczym wydając nakaz zapłaty z dnia 29 listopada 2010 roku w sprawie XVI Nc-e (...) orzekł zgodnie z żądaniem pozwu i rozstrzygnął o kosztach procesu. (k. 5)

Pismem z dnia 10 grudnia 2010 roku pozwana Z. M. złożyła sprzeciw od w/w nakazu zapłaty wnosząc o rozłożenie zasądzonej należności na raty. (k. 7-7v).

Następnie, postanowieniem z dnia 10 marca 2011 roku Sąd Rejonowy w L.XVI Wydział Cywilny stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy przedmiotowego nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim. (k. 9).

Powódka Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo- Kredytowa im. Z. C. z siedzibą w L. na wstępnym etapie podtrzymała żądanie pozwu i domagała się zasądzenia od pozwanej Z. M. kosztów procesu według norm przepisanych. Uzasadniając roszczenie powoływała się na umowę pożyczki agencyjnej konsumpcyjnej nr (...) zawartą w dniu 31 marca 2009 roku, na podstawie której udzieliła pozwanej Z. M. na cele mieszkaniowe pożyczki w kwocie 22 000 złotych na okres od 31 marca 2009 roku do 30 marca 2014 roku, zaś pozwana miała spłacić pożyczkę w miesięcznych ratach. Podnosiła, iż w razie opóźnienia w spłacie powódce należne były odsetki karne, których wysokość ustalana była według zamiennej stopy procentowej obowiązującej w danym okresie, ustalonej uchwałą Zarządu (...) dla należności przeterminowanych, zgodnie z treścią § 24 Regulaminu (...), a od dnia 20 lutego 2006 roku wysokość umownych odsetek dla należności przeterminowanych została ustalona w oparciu o oprocentowanie kredytu lombardowego ogłaszanego przez NBP. Na dzień wytaczania powództwa odsetki karne określone zostały jako czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym. Według strony powodowej Z. M. nie regulowała rat pożyczki w ustalonych przez strony terminach, co skutkowało wypowiedzeniem umowy pożyczki skutkując wymagalnością roszczenia z dniem 13 sierpnia 2010 roku. Wypowiedzenie zostało przesłane pozwanej. Powódka podała, że kwota dochodzona pozwem- 22 090,26 złotych obejmuje kapitał pożyczki – 20 251,32 złotych oraz odsetki: karne określone do dnia wniesienia pozwem- wynikające z zaległości w spłacie rat pożyczki i naliczane od kwoty całego niespłaconego kapitału pożyczki od dnia następującego po dniu wypowiedzenia umowy i zwykle- naliczane przez system komputerowy (...), zgodnie z treścią umowy, na łączną kwotę 1838,84 złotych Odnosząc się do sposobu określenia odsetek karnych wskazała, że podstawą ich naliczenia od całości zadłużenia jest § 24 pkt 2 Regulaminu (...) stanowiący, że od niespłaconego w całości lub w części kapitału, od dnia wniesienia powództwa od całości zadłużenia, pobierane są odsetki według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w danym okresie dla należności przeterminowanych.

Pozwana Z. M. zmarła w dniu 19 kwietnia 2011 roku. (k. 34- odpis skrócony aktu zgonu), zaś postępowanie w sprawie zostało zawieszona na mocy art. 174§1 pkt 1 kpc postanowieniem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 26 maja 2011 roku. (k. 35-36).

Postanowieniem z dnia 20 lutego 2014 roku tutejszy Sąd Rejonowy na podstawie art. 180§1 pkt 1 podjął zawieszona postępowanie w sprawie z udziałem spadkobiercy pozwanej- Gminy S.. (k. 76).

Pismem z dnia 17 marca 2014 roku powódka zmodyfikowała powództwo w ten sposób, że domagała się zasądzenia od pozwanej Gminy S. na rzecz powódki kwoty 21 118, 50 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP w skali roku liczonymi od dnia 17 listopada 2010 roku do dnia zapłaty oraz wnosila o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W pozostałym zakresie cofnęła powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia z uwagi na dokonanie przez Z. M. częściowej regulacji zadłużenia po wytoczeniu powództwa.

Pozwana Gmina S., po ostatecznym sprecyzowaniu stanowiska w sprawie uznała powództwo w całości wnosząc o zasądzenie dochodzonej pozwem kwoty na rzecz powódki z zastrzeżeniem odpowiedzialności pozwanej do wartości stanu czynnego spadku po zmarłej Z. M. ustalonego w spisie inwentarza.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Bezsporne w sprawie jest, że pierwotna pozwana Z. M. zawarła w dniu 31 marca 2009 z powódką Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo- Kredytową im. Z. C. z siedzibą w L. umowę pożyczki agencyjnej konsumpcyjnej na cele mieszkaniowe Nr (...), na mocy której udzielono jej pożyczki w kwocie 22 000 złotych na okres od 31 marca 2009 roku do dnia 30 marca 2014 roku. Pozwana zobowiązała się do spłaty pożyczki w ratach zgodnie z planem spłaty stanowiącym załącznik nr 2 do w/w umowy. (k. 23-24 akt).

Nie było kwestionowane, że Z. M. zaprzestała spłaty pożyczki.

Wobec zaprzestania przez Z. M. terminowej spłaty zobowiązania, powódka pismem z dnia 9 lipca 2010 roku wypowiedziała pierwotnej pozwanej umowę pożyczki nr (...) informując jednocześnie, że cała niespłacona część pożyczki wraz z należnymi odsetkami zostanie postawiona w stan natychmiastowej wymagalności z upływem 30 dni od dnia doręczenia wypowiedzenia. (k. 28)

Z. M. pismo zawierające wypowiedzenie przedmiotowej umowy pożyczki otrzymała 14 lipca 2010 roku (k. 29v).

Bezsporne jest, że pierwotna pozwana Z. M. po wytoczeniu powództwa uregulowała część należności wynikających z umowy pożyczki na cele mieszkaniowe Nr Nr (...) z 31 marca 2009 roku.

Pozwana Z. M. zmarła 19 kwietnia 2011 roku, zaś spadek po niej na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 17 grudnia 2013 roku w sprawie (...)nabyła Gmina S.w całości. Orzeczenie uprawomocniło się z dniem 29 stycznia 2014 roku. (k.93-93v akt (...))

Zgodnie z treścią art. 720§ 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Materiał zgromadzony w sprawie potwierdza zarówno istnienie zobowiązania pozwanej, jak i jego wysokość.

Przedstawione przez powódkę dokumenty i wyliczenia nie zostały przez pozwaną Gminę S. skutecznie zakwestionowane i podważone. Pozwana na rozprawie w dniu 26 marca 2014 roku, po zmodyfikowaniu powództwa przez stronę powodową, uznała powództwo. Nie kwestionowała ani faktu zaciągnięcia zobowiązania przez pierwotną pozwaną Z. M. ani wysokości zadłużenia. Wnosiła jedynie o zawarcie w wyroku prawa pozwanej do powoływania się w toku egzekucji na ograniczenie odpowiedzialności Gminy S. do wysokości wartości stanu czynnego spadku ustalonego w spisie inwentarza po zmarłej Z. M..

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 kpc Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Przyjmuje się, że uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (zob. wyrok SN z dnia 14 września 1983 r., III CRN 188/83, OSNC 1984, nr 4, poz. 60).

Sąd jest związany uznaniem. Obowiązany jest jednak dokonać oceny, czy czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Dokonując analizy materiału dowodowego Sąd nie dopatrywał się jakichkolwiek przesłanek, określonych w art. 213 § 2 kpc, do uznania tego aktu dyspozycji procesowej pozwanej Gminy S. za niedopuszczalne.

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 720 §1 kc orzekł jak w pkt I w sentencji wyroku.

O odsetkach Sąd rozstrzygnął w myśl art. 481 § 1 kc zasądzając je zgodnie z żądaniem pozwu.

Zgodnie z treścią przepisu art. 319 kpc jeżeli pozwany ponosi odpowiedzialność z określonych przedmiotów majątkowych albo do wysokości ich wartości, sąd może, nie wymieniając tych przedmiotów ani ich wartości, uwzględnić powództwo zastrzegając pozwanemu prawo do powołania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności.

Przedmiotowy przepis ustanawia szczególną zasadę wyrokowania przewidzianą dla przypadków, w których pozwany ponosi odpowiedzialność z określonych przedmiotów majątkowych (cum viribus patrimonii) albo odpowiedzialność ograniczoną do wartości określonych przedmiotów majątkowych (pro viribus patrimonii). Z odpowiedzialnością z określonych przedmiotów majątkowych mamy do czynienia np. w przypadku odpowiedzialności małżonka unormowanej w art. 41 § 2 i 3 k.r.o., odpowiedzialności spadkobiercy za długi spadkowe do chwili przyjęcia spadku (art. 1030 k.c.). Odpowiedzialność do wysokości wartości określonych przedmiotów majątkowych występuje np. w przypadku odpowiedzialności spadkobiercy w razie przyjęcia spadku z dobrodziejstwem inwentarza (art. 1031 § 2 k.c.), odpowiedzialności nabywcy przedsiębiorstwa lub gospodarstwa rolnego za zobowiązania zbywcy związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa lub gospodarstwa rolnego (art. 554 k.c.).

Wynikająca z art. 319 obligatoryjność zamieszczenia z urzędu w wyroku uwzględniającym powództwo zastrzeżenia, że pozwanemu przysługuje prawo do powołania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności, jest uzasadnioną zasadą, według której dłużnik może powoływać się na ograniczenie odpowiedzialności tylko wówczas, gdy ograniczenie to zostało zastrzeżone w tytule wykonawczym (art. 837, zob. także art. 787, 787i i 792). Niezamieszczenie zastrzeżenia przez sąd uzasadnia wnioski o uzupełnienie wyroku (art. 351).

Art. 319 kpc zwalnia sąd orzekający od badania i oznaczania w wyroku szczególnej masy majątkowej, z której odpowiada zasądzony pozwany (por. wyrok SN z dnia 9 września 1976 r., IV PR 135/76, OSNC 1977, nr 4, poz. 80).

W realiach niniejszej sprawy Sąd, uwzględniając wniosek strony pozwanej, zastrzegł jej prawo powoływania się w toku egzekucji na ograniczenie jej odpowiedzialności, a mianowicie do wysokości wartości stanu czynnego spadku ustalonego w spisie inwentarza po zmarłej Z. M..

Wprawdzie analiza postanowienia Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 17 grudnia 2013 roku w sprawie (...) wskazuje, że pozwana Gmina S. nabyła spadek po pierwotnej pozwanej Z. M. bez żadnych ograniczeń, jednakże omyłka Sądu w poprzedniej sprawie nie wiąże Sąd wyrokującego w niniejszym postępowaniu. Nie ulega bowiem wątpliwości, że dziedziczenie ustawowe gminy lub Skarbu Państwa zawsze następuje z dobrodziejstwem inwentarza na mocy fikcji prawnej zawartej w art. 1023§2 kc.

W piśmie procesowym z dnia 17 marca 2014 roku strona powodowa cofnęła powództwo ponad kwotę 21 118,50 złotych zrzekając się roszczenia i domagała się zasądzenia od pozwanej Gminy S. w/w kwoty wraz z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 17 listopada 2010 roku do dnia zapłaty.

Zgodnie, z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Jednocześnie zgodnie z § 2 zd. 2 tego przepisu, na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego.

Powódka skutecznie cofnęła pozew przed rozpoczęciem rozprawy, nadto zrzekła się roszczenia. Cofnięcie pozwu w niniejszej sprawie jest dopuszczalne, a okoliczności sprawy wskazują, iż wymieniona czynność nie jest sprzeczna z prawem, zasadami współżycia społecznego jak również nie zmierza do obejścia prawa.

Z mocy art. 355 § 1 k.p.c. jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew, Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd na mocy art. 203 § 1 i 4 k.p.c. i art. 355 § 1 k.p.c. orzekł jak w punkcie III sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 98 kpc w zw. z 6 pkt 5 rozporządzenia MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Dz.U.2013.461 j.t.) zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu obciążając nimi w całości pozwaną Gminę S..

Z uwagi na fakt, że pozwana uznała powództwo, Sąd na podstawie art. 333§1 pkt 2 kpc wyrokowi co do pkt I nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Małgorzata Hajduczenia